

ELS NOSTRES POETES

SI DE MATÍ CAÇAVA...

Si de matí caçava, plens els ulls
de suc diví, i cavalcava ensús
per gais senders, i m'emportava sulls,
cervs i senglars, tots cridaven: -Pallús!

Si ballava, de nit, i ondava els rulls
de seda i or de la qui em té confús,
i em negava a les aigües dels seus ulls,
tot bevent i rient, em deien gamarús.

En ço del meu tothom cuida llevar,
i en tal em don consell qui és betzol:
—Poeta, diu, *al teu vers!* I qui es dol

que esbravi el temps, folgós, d'ací d'allà.
I jo dic: —*Beu i balla i caça al vol.*
Serà el teu vers millor si el saps rimar.

J. V. FOIX (1894)

DINS D'AQUEST NÚMERO HI TROBAREU:

- Conscienciem-nos** (pàg. 5)
- Enquesta als partits polítics d'Agramunt**
- Cartes al director** (pàg. 2)
- Especial: Enquesta als lectors de Sió**

Director: Alcalde, Ricard Vicens

Subdirector: Jaume Cufià Mata

Redactors: Josep Bertran, Jaume Bonet, Pasqual Castellà, Josep M.ª Lluch, Pere Mora, Joan Novell, Joan Puig i Ignasi Ribera.

Col·laboradors: Miquel Aguilà, Jaume Cots, Ramon Creus, Guillem Viladot i Deudat Pont

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)

Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració

Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 200 ptes.

Estranger 250 ptes.

Número solt 20 ptes.

Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat contractada anual:

Una pàgina 3000 ptes. al mes

1/2 » 1500 »

1/4 » 750 »

1/8 » 400 »

Anuncis solts, 50 % d'augment

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria

Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79

o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81

Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca, per als dies festius i caps de setmana, està constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. JOSEP PERULLES MORENO

Telèfon 530776 — Les Pallargues

Dr. LLUIS SABALA ABELLÓ

Telèfon 390222 — Preixens

Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU

Telèfon 390154 — Agramunt

Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO

Telèfon 390635 — Agramunt

BOMBERS: Ajuntament - Tel. 39 06 32

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA

Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU

Telèfon 390133 — Agramunt

Sr. GUILLEM VILADOT PUIG

Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi ha un cartell indicant, cada festa, el metge de torn.

Cartes al Director

Senyor Director:

En el número 175 de «SIÓ» hem pogut llegir una interessant enquesta sobre el català a l'escola realitzada entre els centres d'ensenyament d'Agramunt. Creiem nosaltres, però, i no solament com a ciutatans d'aquesta Vila, sinó com a pares que tenim els nostres fills en aquest col·legi que la resposta donada pel Col·legi Nostra Senyora dels Socors ens preocupa molt i per tant es mereix un comentari.

De primer ens sorprén que diguin que «es planyen de no poder respondre d'una manera completa...» i no especifiquin el motiu d'aquesta impossibilitat. Impossibilitat certament estranya, ja que les preguntes que es fan són clares, precises i gens de complicades. És sorprenent també que a aquesta negativa s'hi adjunti la Junta de l'Associació de pares d'alumnes, car pensem, que aquesta hauria de tenir el màxim interès per informar als seus associats.

El punt número 4 del seu escrit diu: «Que volem i desitgem el català dins dels nostres Col·legis i dins les nostres llars, però, això sí, sense pressa, ja que cal tenir en compte —vulguin o no vulguin les altres matèries— que l'alumne ha d'estudiar per la seva rodona formació.»

Molt bé, també nosaltres volem el català als «col·legis i dins les nostres llars» però no sense pressa, sinó amb alegria i accelerant-ho el màxim que es pugui i som conscients de la quantitat de problemes i dificultats que s'hauran de vèncer per anar normalitzant aquesta qüestió. El que no volem és que s'ensenyi el català, com s'ensenyava per exemple el francès, que després d'estudiar-lo durant 4 ó 5 cursos surten els crios de l'escola i no poden mantenir ni una petita conversa en aquest idioma. No, no es això el que volem, volem el nostre idioma normalitzat i voldriem veure que hi ha voluntat de fer-ho sense posar-hi massa inconvenients. Dóna la sensació que la Direcció i la Junta de la A. de P. es pensen que l'ensenyament del català és un obstacle per «la rodona formació dels alumnes». Ens sembla tot el contrari. Un sòlid coneixament del propi idioma facilita, segons les més elementals normes d'ensenyament, el correcte aprenentatge d'altres idiomes al mateix temps que no es veu en lloc el per què l'estudiar el català i en català pot dificultar estudiar matemàtiques, física, ciències, etc.

I ja per últim no entenem què volen dir amb l'enigmàtica frase —vulguin o no vulguin— és que hi ha algú o alguns que volen alguna cosa determinada que no es pot dir? Es pot donar una explicació del per què d'aquesta frase?

Gràcies, Sr. Director, per la seva amabilitat.

UNS PARES PREOCUPATS

Sr. Director de «SIÓ»

Contesto a Luis Pons en sus «Divagacions estiuenques» correspondiente al mes de julio.

Claro que me entretengo en leer lo que escribe el señor Aguilá, y lo que escribe el señor Viladot, que por cierto me hace sonreír muchas veces con sus ocurrencias en «inventari de Riella», y AGENDA que es lo primero que leo, será porque encuentro en sus líneas noticias de la Villa donde residí, y el chiste ilustrado de Creus y el movimiento demográfico y doy un repaso a la lluvia caída el mes anterior y pienso qué suerte que no llueva tanto como donde resido. Pero también leo lo que escriben «els nens i les nenes, i de vegades surten uns versets la mar de bonics» y esto para regocijo de los padres y de las madres «que s'els cau la baba de goig». Si ya sé que todo esto forma parte de la Villa, pero da la impresión de que se publican estas cositas sólo para contentar a un determinado número de personas o simplemente para llenar un espacio porque no hay colaboradores suficientes. Pero esto no debería ser «SIÓ», y si no hay otro remedio que publicar estas menudencias, al menos tendría que hacerse junto con otros platos más fuertes para que dejara de oler, repito a Hojita Parroquial.

Dije en mi carta, que «SIÓ» no ha mejorada en casi nada desde su publicación, y sigo sosteniéndolo, y no parece que de momento vaya a hacerlo, y eso que lleva catorce años de existencia, aunque no se excluya a nadie de colaborar, sea del color que sea. Por qué no se ha escrito, que yo sepa, nada sobre el libro «Carne apaleada», de Inés Palou, ni se ha publicado ningún comentario sobre el film que el cine español ha realizado, basándose en el libro citado. Aquí hubiera tenido «SIÓ» una gran oportunidad que no ha sabido aprovechar. Una lástima.

¿Me permite, Sr. Director, una pregunta? ¿Por qué se ha silenciado estos acontecimientos? Una aclaración es necesaria.

JOSÉ LETAMENDI
(Munich)

AGENDA

SETEMBRE

dia 14 — ROBATORIS

Aquesta nit uns lladres -es parla de gent jove- han entrat en el despatx d'una fabrica de farines, i se n'han emportat una quantitat de diners. També han intentat entrar, sense èxit, en una botiga del carrer de la Plaça.

dia 23 — PLAQUES EN CATALÀ

L'Ajuntament ha començat a col·locar-ne en alguns carrers del centre de la Vila. Són metàl·liques i de color blau, amb l'escut d'Agramunt i el nom en blanc.

dia 29 — SUCCÈS

Llunyà, però que aquest mati ha estat el comentari general dels Agramuntins ha estat la mort sobtada del Papa Joan Pau I que sols portava trenta dies de papat del món catòlic.

OCTUBRE

dia 1 — CLUB TENNIS

Aquesta entitat esportiva local, ha iniciat un curset per a nens i nenes de 7 a 13 anys, sota el mestratge d'un monitor que donarà les seves ensenyances els dissabtes i diumenges dels mesos d'Octubre i Novembre. Els inscrits són uns 45.

dia 4 — BOMBERS

L'equip de bombers locals s'ha desplaçat al terme de Castellserà per contribuir a apagar un foc, de consideració, que s'havia produït en un cobert de la masia propietat d'en Jaume Trepà, que encabia unes deu mil paques de palla.

dia 6 — INSTITUT

Amb assistència d'alumnes, professorat i autoritats locals, s'ha inaugurat aquest mati i d'una manera oficial, l'Institut Nacional de Batxillerat d'Agramunt, així com el curs 1978-79 de B.U.P. i C.O.U.

LLEIDA

A la sala d'art «Cop d'ull» d'aquesta ciutat, ha tingut lloc la inauguració de l'exposició de 60 obres originals inèdites del nostre convilatà «l'apotecari de capçalera» Guillem Viladot, i que ell en diu poeografies.

dia 8 — MAFET D'AGRAMUNT

Aquest poble, agregat al nostre municipi, ha celebrat aquests dissabte i diumenge la seva Festa Major amb diferents actes tots ells molt animats.

CORAL D'AVUI

La nostra coral s'ha traslladat a Lleida per participar en el XIIIè Aplec Coral de les Terres Lleidatanes. També s'hi han desplaçat aimants de la música per assistir-hi.

dia 15 — CONFIRMACIÓ

A la Missa de 10 el Sr. Bisbe Joan Martí, ha administrat aquest sagrament -que dona caràcter-, a uns 60 adolescents de 13 a 15 anys, en un acte senzill però molt emotiu.

REUNIÓ

A la saleta d'assaig que la Coral d'Avui té al Casal, aquesta tarda ha tingut lloc una reunió de directors i directius de les corals de les terres de Lleida -unes 30- per parlar de la problemàtica actual del cant coral. Aquesta fou programada el passat diumenge, a Lleida, en la reunió que tingueren les corals amb el president Tarradellas.

Els copropietaris del solar on hi hagué La Barretina, majoritàriament, desitjosos d'assabentar l'opinió pública agrumuntina de la situació actual d'aquest assumpte, convoquen tots els Partits Polítics, Sindicals i altres Entitats representatives de la vila, a la REUNIÓ INFORMATIVA que tindrà lloc el diumenge, dia 12 de novembre, a les onze del mati, a la Biblioteca de la Caixa de Pensions.

DEL SOCORS

«SOCORS (pl. -ors o -orsos) m. Acció de socórrer, ajut donat a algú en un perill, en una necessitat. Donar, prestar, socors a una ciutat assetjada. Demanar socors. Socors! Crit de socors. Venir en socors dels assetjats. Una nau de socors.» (Dicc. Fabra)

En motiu de la innauguració de la Capella del Sió dedicada a la patrona de la Vila, han aparegut alguns escrits on hom ha pogut adonar-se que existia una certa arbitrarietat o indèterminació a l'hora d'escriure el nom de la nostra Verge. Les fórmules «del socós», «del socors» i «dels socors», han estat les més emprades, essent la primera la més freqüent.

Si busquem al diccionari la paraula «socós», no la hi trobarem. En canvi, «socors», sí que hi apareix. De fet, si fins ara s'ha escrit «socós» és degut a la pronunciació de la mateixa paraula i, potser també, a la grafia antiga d'aquesta. Sans cap mena de dubte, «socós» és una paraula ortogràficament incompleta; hi falta la R muda que apareix en circumstàncies semblants. Així, per exemple, tenim mots com «fusters», «carreters», «galliners», «carrers»..., que nosaltres pronunciem **fustés**, **carretés**, **gallinés**, **carrés**... Per la mateixa raó «socors» apareix escrit amb una R.

Per altra part, tenim que la paraula «socors» tant pot ser singular com plural. Això permet que pugui portar dos articles i que, a l'ensem, ambdós siguin gramaticalment acceptables. Es pot dir, «del socors» (que equival en castellà a **del socorro**) i també «dels socors» (en castellà, **de los socorros**). A més, la pronunciació en tots dos casos és pràcticament idèntica, ja que, si bé en el segon cas hi ha en l'article una S de més, aquesta S es confon amb la S inicial de la paraula següent.

Per acabar. Tant la grafia la **Mare de Déu del socors** com la de la **Mare de Déu dels socors** són gramaticalment correctes. Ara bé, per aconseguir una coherència potser caldria que n'escollíssim una. Jo personalment proposaria la fórmula singular, la **Mare de Déu DEL SOCORS** (pronunciat, «**socós**»), encara que ja sabem que la nostra patrona no es limitarà a donar-nos socors una vegada, sinó totes aquelles que nosaltres li demanem auxili..

JOAN PUIG

Llenya i Carbó

**F. Santamaria
i Fills**

Santa Esperança
Telèfon 390387

NOSALTRES, LA GENT

Les persones, tot i essent animals racionals, a vegades som també la «repera», per no dir una altra cosa. Tenim la virtut (i que jo en diria poca vergonya) de criticar allò que no coneixem o no ens agrada, i en canvi, la d'acceptar o defensar si fos necessari, tot allò que ens ve de grat.

Per exemple: no passa dia o setmana, sense que ens asabentin per la ràdio, tele, o premsa, dels accidents de carretera, la majoria dels quals son mortals. Però a nosaltres, com que ens agrada viatjar, veure món, etc., acceptem aquests accidents talment com si fossin una cosa «normal», quasi no en fem cas i, tranquils i frescos com si res, agafem el nostre cotxe i ens disposem a menjar quilòmetres.

Però ah renoi!, en quant surt a la llum pública un accident de muntanya, hi ha gent que els manca temps per a rescriminar i malparlar d'allò que desconeixen. «Que son uns bojos; que si s'enfilen per les parets; per que hi van per les muntanyes, amb el bé que s'està a casa!», etc., etc., i segur que llavors, aquesta mena de gent que critica tals accidents sense saber res de llur causa, no es recorden que ells, quan van amb el cotxe cap a la platja —en lloc de quedar-se a casa— el conductor té a les seves mans una màquina de matar.

No es pot negar que d'accidents n'hi ha en totes o gairebé en totes les activitats que l'home pot desenvolupar, bé siguin professionals o no. Uns per imprudència; d'altres per negligència; n'hi ha que per pura fatalitat, ja que s'havien pres totes les mesures possibles per evitar-lo, etc., però, quantes vegades hem exclamat: «encara n'hi ha pocs d'accidents!», en presenciar un cert fet, una certa acció, o un cert procedir, etc.?

Vull narrar doncs, dues de les ocasions (entre moltes) en què vaig dir l'esmentada frase, amb la particularitat que van ésser en el mateix lloc, i amb quasi la seguretat que, si mai hi tornés, tornaria a dir el mateix.

Estiu de l'any 1972. Estem en el refugi de La Renclusa, en el Pirineu d'Osca, amb la intenció de pujar a l'Aneto. Sortim de matinada. El dia encara no es clar. En arribar als «Portillons» i a punt de començar la glacera d'Aneto, estem dubtant de seguir o no, car el dia no neix gaire cristià. Decidim continuar, ja que si bé el dia no es esplèndid, tampoc no pinta massa malament. Passem la glacera, i després del coll de Coronas, just quant comença la piràmide final, comencem a trobar gent esbarriada. Per la seva indumentària deduïm clarament que no són excursionistes. Per calçat, uns porten una mena de «wambes» altes, i els altres van tant malament o pitjor. En veiem que porten els peus embolicats amb bosses de plàstic... En passar nosaltres, sentim clarament el «xip-xap» que els seus peus fan dins de les seves inadequades «botes» mig plenes d'aigua. No portaven motxilla, i naturalment, ni grampons ni piolet... I si el temps hagués empitjorat amb un descens brusc de la temperatura? I si hagués nevat? (tractant-se del Pirineu, i en un dia no massa bo, no dic cap ximpleria); i de la manera que portaven els peus, amb quina o nul·la seguretat 'haurien de passar el Pas de Mahoma?, i dues vegades!, i dreprés tornar a passar la llarga glacera, etc. Gràcies a Déu, el temps es mantingué igual i no va passar res. Tornem a fer un salt, en el temps. Estiu de 1978. Estem acampats en un campament de muntanya en la vall de Vallhiverna (també Pirineu d'Osca). De matinada, sortim del campament en direcció cap a l'Aneto.

El cel és estrellat i el dia es presenta bo. L'assenció a l'Aneto des d'aquesta vall, és potser una mica més llarga que des del refugi La Renclusa, àdhuc s'ha de guanyar un fort desnivell, ja que el campament és emplaçat a 1.920 m, i l'Aneto en té 3.404. Però això és sobradament compensat, perquè és una assenció típicament pirenenca i molt més interessant que per l'altre costat. Anem 13 de colla, i a ningú li falta el material imprescindible. Portem també, 3 cordes, suficients per a fer 3 cordades, si es que fes falta en pujar per la glacera de Coronas. Abans però, passarem pels llacs de Coronas, i que encara estan gelats i mig coberts de neu. Una volta trascollat el coll del mateix nom, enllacem amb la ruta normal que puja del refugi La Renclusa, i... Déu meu! trobem una «lligada» —en lloc de cordada— d'una trentena de xicotets! Van mal equipats de cap a peus, i van guiats per 3 ó 4 nois més grandets. A quin cap verd se li ocorreix lligar a 30 o més persones, en una sola corda, i en una glacera que és a més de 3.000 m. d'alçada? Poc es podien imaginar les famílies d'aquells noiets, el gran perill en què estaven llurs fills!

Seguim endavant i assolim el cim. Després de gaudir en una llarga estona, d'una magnífica vista des del punt més alt del Pirineu, comencem el descens. En el petit replà que hi ha després del Pas de Mahoma, hi trobem un matrimoni de mitjana edat. Quasi porten sabates de passeig; s'han descalçat i estan escorrent-se els mitjons..., es fan fregues als peus perquè els tenen gelats..., i per piolet porten un sol i vulgar bastó..., del tot incompreensible!

Aquestes imprudències que he esmentat, d'entre moltes que he presenciat, i que són accidents en potència en un 99 %, sí que son criticables i sancionables.

Vull acabar aquest escrit, fent un senzill i sincer acte d'admiració envers el senyor Jaume Trias de Terrassa, veterà i ferm muntanyenc, que amb els seus 71 anys va assolir l'Aneto amb nosaltres, així com també d'altres cims de més de 3.000 m. de la vall de Vallhiverna. Tant de bo nosaltres a la seva edat, poguéssim ésser tan fermes com ell.

PERE RIBO I BONET
C.E.T. Terrassa
U.E.C. Barcelona

Una
llarga...
i dolça
tradició

Chocolata *Viladés*

CONSCIENCIEM-NOS

Si de veritat estimem i volem la nostra parla, perquè, ara que s'ha avançat bastant en el camí de la normalització de la nostra llengua, no s'entén massa l'actitud de molts catalans de «socarrel» que es pren en aquestes mesures amb «menfotisme», per no dir amb una crítica sorneguera i burleta.

Per a les persones conscients que el nostre idioma és la base principal de la nostra personalitat, i que ens fa diferents dins aquest món cada dia més massificat, fa molta tristesa sentir dir —amb accent lleidatà o barceloní—, referint-se a l'ensenyament del català a l'escola, frases com aquestes: «quina manera de perdre el temps», «estan carregats de punyetes», «valdria més que ensenyessin l'anglès». Per aquesta regla, si hem d'anar sols al pràctic (fer calés), sols al necessari (fora cultura), demanem, des d'ara, al Ministeri d'Educació i Ciència, que es deixi de falòrnies de l'ensenyança amb castellà o català, res d'això! Que tot l'ensenyament, a tot l'Estat Espanyol, sigui fet en anglès i amb accent d'U.S.A. d'ésser possible, ja que són els que ara tallen el bacallà —més endavant, si de cas, ja ens passarem al xinès o al que toqui.

Si tots nosaltres no vèiem la necessitat de defensar, ara i de nou, la parla que hem sentit des del bressol, despedim-nos del català. Amb els mitjans de difusió actuals, dintre poc temps, acabariem parlant un aiguabarreig idiomàtic per, finalment, quedar diluïts dins d'un idioma més poderós; seria l'anglès?

Aquesta defensa cal fer-la amb seny i fermesa; i sobretot practicant amb l'exemple. Cal ser conscients que la nostra llengua no l'imposem a ningú. Sols demanem, per als nostres àmbits, el que es nostre i ens van prohibir: l'idioma. De no haver estat així, tothom trobaria com-

pletament normal, el que és normal que a Catalunya es parli, s'escrigui, llegeixi i s'ensenyi el català.

Que això, a tots, ens costarà esforços, és evident degut a aquesta anormalitat que ens fou imposada. Per això, i sense ànim de ferir ni molestar ningú, hem de plantejar-nos també, fins a quin límit deu arribar la nostra educació, en les relacions idiomàtiques amb els no tan nou vinguts —de la que n'hem donat mostres a molta—, per no caure més en el servilisme de país ocupat culturalment. Perquè, és molt just respectar els drets dels altres, però també, que se'ns respectin ja els nostres.

No podem esperar però, que els immigrants assentats a casa nostra se sentin catalans, i compreguin els nostres raonaments si, diguem-ne, el aborígens del país no sentim ni comprenem l'ésser català que representa. Menys encara demanar-los la nostra parla, si nosaltres mateixos no veiem la necessitat d'emprar-la i defensar el seu ús.

Cal la conscienciació i l'esforç de tots per fer un demà millor i menys conflictiu, i perquè les futures generacions no siguin ni se sentin diferents dins de casa nostra.

Davant aquesta tasca comuna s'imposa deixar de banda enfrontaments (traballadors-burguesia), partidismes (dretes-esquerres) i fer pinya amb l'objectiu primordial de SALVAR LA PARLA. D'aconseguir-ho, les altres reivindicacions ens vindran rodades.

JAUME COTS I SOLÉ

B. COMENCE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Teléfono 39 07 18

Contra «vallico»

Dicurán[®] extra líquido

CIBA—GEIGY

Creadores de productos químicos para una agricultura moderna

Dicurán Extra líquido, está inscrito en el R.O.C. de P. y M.F. con el número 14.310/83,
categoría A (A-B).

Ciba-Geigy Sociedad Anónima
División Agroquímica
Apartado, 1628
Barcelona

Solicítelo a nuestros distribuidores o a nuestra Delegación en Lérida:
Ciba-Geigy Sociedad Anónima
Mosén Reig, Letra A
Telf. 23 28 91

inventari de riella

MÚSICA

per Guillem Viladot

És un fet que quan hom enceta una cuixa de pollastre sovint no sap si les proteïnes que engoleix són terricoles o aquàtiques. Dic això, perquè el paladar, a cada mos, rep veritables agressions de salobre de peixateria. Aquest estrall gastronòmic no és més que el resultat d'alimentar l'aviram a base de farina de peixots, alimentació que dóna com a resultat la fixació de la proteïna marina en l'estructura proteica del corral —i qui diu corral diu granja—. Amb aquesta fixació, la territorialitat olfactiva pròpia queda traspasada i es muda en un altra. Els pollastres de corral de pagès abans tenien gust i flaire de marinada, de paller, de bancal, de blat de moro. Ara el corral s'ha transformat en granja —pura proteïna industrialitzada— i aquells components s'han vist suplantats per d'altres provinents de les deixalles marines convertides en farina.

(Al marge de sentors noves fixades tan tossudament, caldria considerar també el tractament «consumista» que reben aquestes carns de volateria. Aleshores fàcilment ens adonem que un pollastre té gust de porc. L'enllardament a què és sotmés quan es cou a l'ast, defineix zones de superfícies agredides tan insolentment, que desmoralitzen el paladar fins a agressions molt reculades.)

Ara bé, si el gust té la capacitat de fixar-se en les proteïnes d'un pollastre, ¿els sons poden fixar-se en l'estructura feculenta del blat? Al lector potser li sorprendrà aquesta interrogació tan esquemàticament formulada, però és que el desenvolupament de l'agricultura és tan insòlit que obliga a fer preguntes d'aquesta mena.

Abans, però, d'entrar en qüestió, potser serà oportú recordar, un cop més, el que el professor Font i Puig explicava: que els crits de les cambres de tortura de certs castells d'Escòcia havien estat absorbits pels cortinatges de la cambra de tal manera que, després d'una colla de segles, havien estat «escoltats» per turistes que pernoctaven en aquella estança convertida en dormitori. Si això és cert, hi torno: ¿la música podrà ser fixada damunt o dins de la fécula del blat i «sentida» a través de la ingestió de les seves estructures convertides en pa de pessic? Prego al lector una mica d'atenció i enllaço immediatament amb el nus de la qüestió.

L'agència Tass ha informat que els experiments realitzats per l'Institut Agronòmic Nicolai Vavilov, de Lenigrad, han demostrat que la música pot promoure una major resistència a la congelació i creixement de

les plantes tres vegades superior a l'actual, com també una estimulació a una germinació més ràpida. La citada agència amplia la notícia dient que dins de no gaire, se sentirà música en els camps dedicats al cultiu del blat, ja que aquesta gramínea millora notablement el seu metabolisme amb un concert de deu minuts en alta freqüència.

Si això és cert, i si també és cert el que explicava el doctor Font i Puig, tot fa suposar que el blat podrà fixar la música que se li proporcionarà com un adob, i la seva fécula la podrà transmetre a través del pa, del tortell o del pa de pessic, i els estocs «privilegiats», ¿la podran escoltar mentre duri la digestió? Més encara: la música metabòlicament rebuda, tindrà influència en la digestió?

Aquest descobriment és certament engrescador i, alhora, preocupant, ja que caldrà conèixer el tipus de música amb la qual els pagesos, ara com ara només soviètics, peixaran els seus blats. Si aquesta música al cap i a la fi, ha de fer cap al tub digestiu de les persones, i aquest tub ha de fer funcions de receptor, d'amplificador i d'altaveu, potser caldrà controlar ben de prop aquesta descoberta agrícola. Tot l'aparell psíquic hi té un dret, car la música així subministrada podria convertir-se en una eina certament agressora i agressiva. No fos cas que en produir-se la hidrolització d'un tortell o d'un pa de pessic, alguna simfonia ens ataqués inesperadament. I qui diu simfonia diu música pop.

Quan tenia redactat aquest paper, un taxista m'explica que a Sòria —no pas títol d'experimental— des de fa temps, algunes vaqueries certament importants, exploten el seu bestiar amb música ambiental «establada». Segons les meves fonts d'informació, es veu que el remugueix queda notablement afavorit. Una placidesa molt gratificant s'apodera del vaqui que, a fi de comptes, produeix una llet molt més abundosa i millorada. La conseqüència, és que la cèlebre mantega de Sòria hi surt guanyant. El taxista, home de bon creure, mig posant-se tendre i enyoradis —per alguna cosa és d'aquella terra, m'assabenta al final— m'assegura que ell ha vist plorar a més d'una vaca. Diu: «se'ls posen els ulls aquífers, d'unes transparències sentimentals i les gues se'ls mouen al compàs: ...»

Els espanyols, de tant en tant, potser no hauriem fer tant cas del don Miquel de Unamuno i no esperar que tot ho inventin els altres. L'estat espanyol, pel que es veu, dóna espècies ben reeixides en el camp de la investigació. El que passa, és que no acostumem més que a fer cas del que importem.

Enquesta de «SIÓ» als

És un fet que a Agramunt hi ha uns quants partits polítics organitzats. És un fet, també, que la configuració i activitats de la majoria d'ells, només la coneixen llurs afiliats. Considerant que fóra bo donar a tothom una àmplia informació en aquest sentit, SIÓ ha cregut convenient presentar als partits polítics dels que té coneixement, la següent enquesta.

Aquesta enquesta, s'ha presentat als partits que anomenem a continuació: Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Comunista Obrer Català, Partit Socialista de Catalunya-Partit Socialista Obrer Espanyol, Partit Socialista Unificat de Catalunya, Unió de Centre Democràtic i Unió Democràtica de Catalunya. No l'han contestat el P.S.U.C. i la U.D.C.

★ ★ ★

Preguntes de SIÓ:

1. ¿Des de quan esteu formats com a Delegació Local del partit?
2. ¿De qui depeneu dins al vostre partit, d'algun centre comarcal o provincial?
3. La Junta Local, quantes persones la formen?
4. Teniu estatge social, on?
5. Quines activitats heu portat a terme?
6. Quins projectes d'actuació teniu pensats?
7. Teniu alguna cosa per afegir?

★ ★ ★

RESPOSTA A L'ENQUESTA DE «SIÓ»

E.R.C.

1. Des del mes de febrer de l'any 1977 l'E.R.C. comptà a la nostra Vila amb una presència militant que fou la que s'encarregà principalment de la campanya electoral de les eleccions legislatives del 15 de juny. Una vegada legalitzat el partit, 2 d'agost, l'afiliació augmentà i el mes de novembre elegírem el Comitè Polític, òrgan rector de la secció local, que més tard ampliàrem amb motiu de noves incorporacions que es van succeir.

2. E.R.C. es regeix per les comarques que la Ge-

neralitat marcà durant la República. Agramunt pertany a l'Urgell a la Secció Comarcal de la qual tenim uns representants. Aquesta Secció Comarcal pertany a la Federació vuitena que correspon a la vuitena vegueria històrica formada per l'Urgell, la Segarra, la Noguera, el Segrià i les Garrigues. Aquesta Federació està naturalment representada al Consell Executiu Central, màxim organisme del partit. Això, quant a l'organització de partit. Quant a dependència política, cada Secció Local, seguint les línies ideològiques del partit, és totalment autònoma, puix cada població té unes especials característiques i uns problemes molt determinats.

3. El Comitè Polític actualment està format per sis persones. Un president, un secretari i quatre vocals, ampliables segons el nombre de militants. S'ha procurat que en el sí del comitè fossin representats els diferents sectors de la població, obrers, pagesos, joventut, etc.

4. Sí, en el carrer Sabateria, 6. En aquests moments estem acabant d'arranjar-lo. Aprofitem l'avinançesa per posar-lo a la disposició de tots els agramuntins.

5. Les activitats desenrotllades des de la formació de la Secció Local podem classificar-les en dos grups. Un primer grup que abraça totes aquelles tasques que no són conegudes per la població però que són necessàries com poden ser l'organització del partit, la formació dels seus militants, les discussions i estudis sobre temes concrets del partit o de la política local o nacional, recerca de nous militants, etcètera. En un segon grup que hi inclourem totes aquelles activitats que d'una manera o altra són conegudes per un petit o gran nombre de ciutadans. Eleccions del 15 de juny. Hem organitzat tres mítings. S'ha intentat sensibilitzar l'opinió pública per mitjà de cartells o fulls volants en temes com el del català a l'escola —realitzant també visites als centres escolars—, l'arribada del president Tarradellas i la festa de l'11 de setembre d'enguany. Hem participat en comissions conjuntes amb altres partits en la Diada de Catalunya de l'any passat i en l'afer de l'edifici de la cruïlla del Control. Muntàrem una parada de llibres i roses per Sant Jordi. S'han realitzat xerrades i taules rodones en diferents pobles de la comarca. S'han mantingut diferents i constants contactes amb l'Ajuntament per que es retolessin els carrers en català i per fi sembla que en part s'ha aconseguit. Hem publicat a «SIÓ» diferents comunicats sobre temes d'ensenyament, sanitat, la Barretina i altres. I també hem assessorat a diferents persones particulars en temes diversos.

partits polítics d'Agramunt

6. Evidentment la nostra actuació s'ha de centrar cada vegada més en la preparació per a les eleccions municipals. El deteriorament progressiu de la vida municipal comportarà un treball molt feixuc per els que surtin elegits en aquests comicis i és tasca primordial preparar, no solament els homes que puguin arribar al consistori, sinó també tot un equip que els pugui recolzar en les seves gestions. Naturalment que paral·lelament a aquesta tasca anirem realitzant un seguit d'actuacions en tot allò que afecti el poble d'Agramunt i Catalunya. Creiem que les actuacions passades marquen ja la nostra línia d'actuació que intentarem seguir cada vegada més efectiva a mida que les nostres possibilitats ens ho permetin.

7. Creiem oportú insistir una vegada més, i no ens cansarem de fer-ho, en la necessitat que els ciutadans participin en la vida política de la nostra unitat. Tots tenim el dret i l'obligació de participar d'una manera activa en els afers públics. La sanitat, l'educació dels nostres fills, els diferents serveis de la infraestructura urbana, etc., són coses que a tots ens afecten i, per tant, tots hem de participar a crear-los a millorar-los. No manquen institucions de participació; associacions de pares, de veïns, culturals..., partits polítics. La feina a realitzar és immensa i no és lícit a ningú quedar-se a casa, ja que ara no s'exclou a ningú. Nosaltres, fidels amb els principis ideològics —com ho han estat els nostres parlamentaris—, intentarem col·laborar amb tots aquells que d'una manera o altra estan disposats a treballar en bé de la nació catalana i dels interessos de les seves classes populars.

P.C.O.C.

1. El P.C.O.C. no es una delegación, sino un Partido Comunista Obrero de Cataluña y nuestro Comité Local nunca ha dejado de estar presente.

2. Les diremos que somos el Partido de José Díaz. Marxistas, leninistas e internacionalistas del proletariado y está a la vanguardia de la clase obrera, por esto es Partit Comunista Obrer de Catalunya y Partido Comunista Obrero Español.

Desde la tercera a la séptima pregunta les diremos que si ustedes lo han olvidado, que disponemos de nuestro «Endavant» y «Unidad y lucha», que son nuestros órganos del Partido por su información.

P.S.C. - P.S.O.E.

1. Primer de juny del 1977 com a agrupació.
2. Regional.
3. Un comitè de cinc persones.
4. Plaça de l'Església, 2.^{on}, 1.^a
5. Controlar i proclamar el socialisme.
6. Primer governar en tots els organismes a nivell nacional.

7. Denunciar el poc control que les primeres autoritats d'aquesta Vila, tenen amb els serveis tan sagrats com són els de metges i practicants, que una vila com Agramunt de 4.000 a 5.000 habitants, es vegui cada festa sense servei i que s'hagi d'anar, sigui l'hora que sigui de la nit, pels pobles dels voltants buscant servei mèdic. Crec que és hora de posar solucions a aquests problemes tan necessaris. Vostre de la causa obrera.

U.C.D.

1. La constitució del Comitè Local és molt recent. Oficialment el dia 21 de setembre. No obstant, com a grup de simpatitzants, ja fa temps que ens reuníem.

2. Com a tal Comitè Local, forma part del Comarcal i, lògicament, lligat al Provincial.

3. Sis persones.

4. Fins ara no, essent les reunions en algun lloc públic.

5. Activitats cap, solament la d'agrupar-nos i assistir a assemblees Comarcals a Tàrrrega i Lleida.

6. El més imminent és el de formar un bon grup i, tal volta, esperar normes per a les properes eleccions.

7. Bé, aprofitar aquesta ocasió per a fer saber que ja existeix Unió de Centre Democràtic de Catalunya a Agramunt i que tot simpatitzant, pot afiliar-se o bé col·laborar en les activitats que poden anar venint.

COSES DE LA PARROQUIA

EXPOSICIÓ

El dissabte i diumenge abans de la Festa Major, dies 3 i 4 de setembre, fou exposada a la contemplació dels agramuntins la nova imatge de la Verge del Socós, esculpida per a posar a la Capella del Sió acabada de restaurar. També hi havien un Sant Crist i canelobres de forja i altres accessoris destinats a la mateixa Capella.

ROMERIA

De tal es pot qualificar la processó que s'organitzà el dissabte dia central de la Festa Major d'enguany, per a portar amb tota solemnitat la imatge de la Verge del Socós a la Capella del Sió. Nois, noies, senyors i senyores es turnaren portant-la a les espatlles pels carrers de la nostra Vila i per els arbres frondosos del nostre Passeig. Un grup de dansaires passava davant de la Verge interpretant el ball de bastons, i una gran multitud formava la comitiva plena de color i vivacitat.

Un bon nombre d'infants portaven rams de flors que oferiren a la Verge al peu de la Capella.

Aquest acte fou encapçalat pel nostre senyor Bisbe que beneí la nova imatge i la campana que corona la Capella.

La interpretació de ballets catalans i una ballada de sardanes, fou l'adequada cloenda per aquest acte tan emotiu.

FESTA MAJOR

La Parròquia es féu ressó de l'èxit de la Festa Major, fent ressaltar la massiva assistència als actes que podríem anomenar «per a tots els públics» i la mínima assistència als que podríem anomenar de «perillosos». Seria bo que això fos motiu per a que en anys vinents, es programessin tots els espectacles aptes per a tots, que a la fi això és el que vol la massa més nombrosa del públic.

CONFIRMACIÓ

Des d'aquest any el senyor Bisbe administrarà anualment, i es vol que sigui destinat a l'adolescència, per tant es conferirà als alumnes que facin vuitè curs de bàsica.

MISSA CONCELEBRADA

Un grupet de capellans que cada any es reuneixen un dia determinat, concelebrà una Missa a la Capella del Sió el dia 27 de setembre a les 10 del matí. La Capella s'emplenà d'assistents a aquest acte.

CREUS

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Per a un bon servei

Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.

Funerària (Casa Romà)

Rapidesa... Economia... AGRAMUNT

Mercè, 19

Tel. 390309

AGRAMUNT

Cooperativa Agropecuària de Guissona

Tels. 20, 40 i 77

GUISSONA

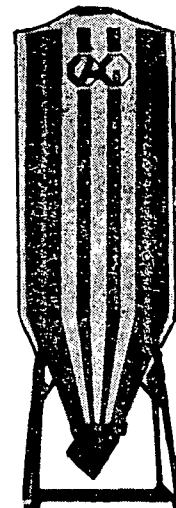
Pinsos Compostos

Escorxador general Frigorífic

Medicaments i Assistència Tècnica

Material per a la Ramaderia

Secció Agrària

ART

No podem parlar de poble ibèric sinó de cultura ibèrica, la qual ens arriba per influència de la grega i de la d'altres pobles de la mediterrània

Fruit de la hellenització del poble indígena, es caracteritza als Països Catalans per la fabricació i interessant ornamentació de la ceràmica, de l'ús del ferro com a material bàsic, l'adaptació d'una escriptura característica, etc.

La vida en les caveres desapareix i es crea el poble en turons o bé emmurallat.

Al País Valencià, hi trobem, entre d'altres, com a mostra peculiar de l'escultura, la famosa Dama d'Elx,

A Empúries s'hi ha trobat, també, importants escultures de les que en sobresurten la d'Esculapi i la d'Afrodita, així com també, ceràmiques, monedes, eines i ornamentacions en ferro i bronze.

A Lleida, Vic, Isona, Guissona, Barcelona, Tarragona, Xàtiva, Sagunt i Llíria, s'hi encunyava moneda de característiques i imitació de la grega. Aquesta es fa a Roses i Empúries; a Eivissa, en canvi, se n'encunya de tipus púnic. Això, fins la romanització de la península i en conseqüència dels Països Catalans.

P. MORA

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

PEÇA DE TERRA EN VENDA

Partida «Mancoreig»

Raó: Carrer Carabassa, 26

MOVIMENT DEMOGRAFIC

MES DE SETEMBRE

NAIXEMENTS:

Ricard Valero i Carrión	dia 4
Xavier Rubinat i Figuera	> 5
Josep M.ª Carbó i Boix	> 8
Eva Pons i Fonoll	> 19
Elisabet Viudez i Martinez	> 25

MATRIMONIS:

Ramon Vall-Ilaura Caselles i	
Maria Dolors Espinosa Rodriguez	dia 2
Ramon Rosell Martinez i	
Josefa Solé Alsina	dia 9
Josep M.ª Balagueró Antonijuan i	
M.ª Socors Espinosa Teruel	dia 16
Vicens Xavier Capdevila Ferrer i	
Mariana Olivera Piriz	dia 23
Josep M.ª Llana Miralles i	
M.ª Carme Carrera Ribera	dia 30
Josep M.ª Sala Mir i	
M.ª Carme Pallejà Guardiola	dia 30

DEFUNCIONS:

Maria Peralba Domenjó	74 anys	dia 14
Dolors Roca Bas	68	> > 20
Jóan Pla Sarries	63	> > 24

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE SETEMBRE

Dia 4	32'	litres m. ²
> 5	2'1	>
Total		34'1 litres m. ²

L'Observador: DEUDAT PONT

Garatge Vidal

Plaça del Pou, 9 - Telèfon 390863 - AGRAMUNT

Entrega immediata del seu

«Ford Fiesta»

Facilitats de pagament.

Acceptem el seu cotxe usat

Informi's sense compromís

a Garatge Vidal

La violència: Una constant en la vida de l'home

La història de l'home sembla ser que ha estat una lluita constant i aferrissada per poder viure, però no tan sols per satisfer les seves necessitats fisiològiques, sinó per poder sobreviure a les lluites i baralles constants entre els mateixos homes. En aquest segle XX la violència ha estat una constant de la vida de l'home. El món va quedar després de la primera i la segona Guerra Mundial i la Guerra Civil espanyola, l'espurna que va encendre el segon conflicte, sotragat i esporuguit. Van seguir uns anys de relativa pacificació —la guerra freda entre les dues potències: Estats Units i la URSS—, amb manifestacions de bona voluntat d'ambdues parts que es repartiren el món amb llurs àrees d'influència perquè allò que ens havia colapsat no tornés a succeir. L'O.N.U. era un mitjà creat per mediatitzar la pau arreu del món. L'home però, un dels sers vivents que diu tenir capacitat de raonament, ensopega sempre en la mateixa pedra, cau sempre en el mateix parany, el parany de l'ambició i de l'egoisme. Ambició per aconseguir cada vegada més, més poder, més diners i més satisfaccions, i egoisme perquè aquests són recaptats, moltes vegades, a costa dels altres i mirant sempre de satisfer les necessitats i capricis del «jo» sense tenir en compte els altres.

Dic tot això perquè avui el món torna a «bullir». Les guerres i conflictes armats tornen a ésser el pa de cada dia arreu. Ara en aquests moments tots tenim la vista damunt el desenrotllament dels fets sagnants que han ocorregut i estan ocorrent a Nicaragua i Iran. Tots sabem que la causa que en aquests dos territoris avui hi hagin baralles i enfrontament, és nogensmenys que l'ambició i l'egoisme d'uns senyors que d'esquena al poble que governen i mitjançant el sacrifici i el treball d'aquest, han anat acumulant riqueses i més riqueses, han anat creant un poder personal dictatorial, dèspota i autoritari anorreant la llibertat en llurs pobles. Avui el poble nicaraguenc i persa lluiten per obtenir la llibertat perquè ja n'estan tips dels escarnis, ultratges i injúries a què han estat sotmesos. Avui són aquests pobles, demà seran uns altres els que hauran de lluitar per sostreure's la tirania dels seus governants. El Xile d'en Pinochet o l'Argentina d'en Videla, entre d'altres, són un altre botó de mostra d'on poden arribar la cobdícia i la mesquinesa de l'home.

Amb tot però, qui encara té les regnes de l'economia mundial, qui té l'economia té el poder polític, en aquest moment els colosos els Estats Units i Rússia, sembla ser que són els únics responsables que en aquest planeta hagin sorgit els poders personals dictatorials forts, amb una burocràcia mantinguda per la fidelitat de l'exèrcit. Avui no hi ha cap conflicte en el qual no s'enfrontin els interessos contraposats, diuen ells encara que en el fons crec que són els mateixos, dels dos imperis econòmics. Tots els països del món, amb més o menys intensitat, estan avui colonitzats pel capital imperialista de les multinacionals i així ningú es pot escapar de la influència de l'un o de l'altre. Els conflictes de Zimbabwe o el de l'Orient Mitjà, ens mostren ben clarament fins on pot arribar l'ambició per mantenir uns privilegis econòmics per damunt dels interessos del poble.

Darrerament a l'Estat espanyol, sense anar més lluny, estem patint una onada de violència continuada. Agents de les forces de l'ordre són el blanc constant de les ires d'uns senyors que sota les sigles de ETA, GRAPO, etc., pretenen alterar la vida

quotidiana i pacífica que el poble desitja. ¿Per què doncs aquesta violència? Aquest clima tens en que viuen determinades zones de l'Estat, creiem que està provocat per desestabilitzar el procés democràtic que estem iniciant, a fi i efecte de fer perdre l'equilibri serè i responsable a què les forces polítiques parlamentàries han arribat pel que fa referència al projecte constitucional, en aquest moment en discussió al Senat i, ¿a qui interessa trencar aquesta carrera que hem emprès cap a la democràcia?, penso que això solament atreu a tots aquells que són enemics de la democràcia, qui son aquests?, amb uns els pengen l'etiqueta d'extrema esquerra i a d'altres la d'extrema dreta i, encara que diuen tenir unes idees completament diferents, el mètode emprat per la consecució dels seus objectius és el mateix, per això a voltes els extrems diem que es toquen. No obstant, es obvi que, als qui interessa que la cursa cap a la democràcia no continuï són aquells que no volen perdre els privilegis, la situació preeminent dins l'economia i el poder que van aconseguir en els passats anys de dictadura. Són ells a qui no interessa que hi hagi una verdadera democràcia, ja que això els duria al desmantellament de tots els assumptes i afers bruts i obscurs que els van dur amb una ambició sense límits a amassar grans riqueses, i conseqüentment a la pèrdua del poder econòmic i polític que encara posseeixen.

El poble, la gent del carrer, els que treballem a la fàbrica, al camp, a l'escola o a la botiga estímem la llibertat, estímem la vida i rebutgem tot signe de violència, refusem aquest egoisme i ambició desmesurats d'alguns. No creiem que la violència sigui l'eina adequada per solucionar els conflictes i problemes entre els homes, ja que la violència engendra més violència. No creiem que la desmesurada acumulació d'armament que avui estan fent les primeres potències mundials, qui sap si per destruir el món quan els convingui, sigui una política eficaç per dur la pau que tots desitgem. Sembla clar que les guerres no les enceta el poble moltes vegades. El poble és només una joquina dels interessos econòmics i polítics d'uns senyors que provoquen les guerres, que les inicien, però que no moren al camp de batalla. A vegades sí que és el poble que no volent altra sortida lluita contra el poder d'uns que el subjuguem i oprimeixen. Tot però és provocat com dèiem, per aquesta ambició i egoisme sense fre d'alguns que solament pretenen arribar al cim del poder i la riquesa.

MIQUEL AGUILA I BARRIL

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

T-61522.—No es tracta de cap consigna xifrada ni cal tampoc que ningú s'hi trenqui la closca buscant-hi un doble sentit. És únicament el número de matrícula d'un automòbil que, des de fa ja bona cosa més d'un any, està abandonat a l'aparcament de l'Avinguda de Marià Jolonch. Si bé compremem que donada la condició més o menys pobletona que té la nostra vida, hi hagi una certa tolerància en permetre que en determinats treballs alguns artesans ocupin les voravies obstaculitzant el pas dels que van a peu, no podem acceptar, de cap manera, que es permeti que el mentat vehicle romangui durant setmanes i mesos en el mateix lloc, ocupant un espai que prou falta fa a altres automobilistes i donant, a l'ensem, una sensació d'abandó total tant per part del seu propietari com de les persones que creiem deuen preocupar-se, almenys una mica, pel decòrum de la població. Hom es formula el següent raonament: Si el propietari del repetit automòbil se'n despreocupa tant, sembla que això vol dir que no l'hi interessa i davant d'aquest supòsit, perquè no es diu a algun ferraller que se l'endugui? Es treuria una nosa del carrer i a ben segur que el ferraller n'estaria content.

Ebull.—Al Casal hi ha mar de fons. Cinc membres de la Junta han presentat la dimissió dels seus càrrecs amb l'excusa, segons es diu, que no podien suportar que s'hagués contractat per la passada Festa Major, algun respectable lleuger que pel que es veu, estava en desacord amb el seu concepte de la moralitat. Potser sí que això fou l'esca que encengué la flama, però el que es rumoreja cada dia amb més insistència és que, en realitat, dits dimissionaris no aprovaven l'actuació de l'actual President. Tot plegat no és gran cosa més que un motiu de desorientament per al Soci i per això ens permetem insinuar als que resten de la Junta rectora de la Societat, que per evitar possibles males enteses potser fóra bo de donar un mínim d'informació als associats. Ho diem perquè d'una banda creiem que en alguna sentit es concretarien positiues i d'una altra, perquè de debò considerem altament positiu allò que tant es diu i tant poc es fa, de llum i taquígrafs!

Punt negre.—En algun sentit tal vègada es podria anomenar així l'Avinguda de J. Mestres, puix en qüestió de poques setmanes, són dos els atropellaments automobilístics que han sofert uns vianants. L'un a una dona d'avançada edat, segons tenim entès, que en sortí greument ferida; l'altra i molt espectacular per cert, a un nen petit d'un parell d'anys més o menys, que escapant-se de les mans de qui l'acompanyava, creuà la carretera en el just moment en què passava un cotxe, que de cap manera pogué evitar l'atropellament. Sortosament, a part de l'ensurt del primer moment, aquest darrer no tingué més conseqüències. De totes maneres, cal considerar que l'esmentada avinguda amb aparcaments de vehicles a ambdós costats de la carretera, potser propícia d'alguna manera accidents d'aquest natural. No compremem ben bé el per què s'ha deixat erosionar l'ordre d'aparcament que fa un parell o tres d'anys que es va establir i es respectà durant uns quants mesos. Actualment i ens sap greu haver-ho de constatar, en aquella via, com en altres de la població, hi reina una anarquia total. No hi ha possibilitats d'arranjament?

C.

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

De ben segur que tothom ha vist com un nen es sobresalta obrint els ulls espantats, i plora i crida, si d'una forma inesperada es produeix un soroll fort al seu costat, si se li fa un gest d'amenaça o bé si algú se'l mira d'una manera insistent.

En tots aquests casos hi ha una amenaça: l'equilibri que tenia fins ara es pot trencar i aquest canvi pot provocar la por.

La imaginació precoç del nen té molta importància. Errors de percepció, imatges de records i sentiments d'inquietud es barregen per a produir nous temors. D'aquesta manera el nen no té por de res concret però està intranquil i ansiós. Aquestes sensacions que es poden presentar en una edat primerenca es poden prolongar fins i tot a la adolescència o a l'edat adulta.

Més endavant la comprensió raonable d'objectes i situacions, el sentit al ridícul... poden transformar les reaccions de temor. Per exemple, tenim els nens que es riuen dels seus temors; no gosen a confessar-los i se'ls guarden. És el cas dels tímids que no tenen por de res concret, però ho temen tot.

No n'hi ha prou procurant l'adaptació progressiva del nen en qualsevol situació nova, o en tranquil·litzar-lo davant del que pugui considerar un perill, sinó que també necessita viure en un ambient familiar de calma i serenitat.

Les disputes entre els pares, amenaces contínues; un pare que sempre està absent, l'estat d'agitació perpetua, el nerviosisme, etc., són factors que no contribueixen gens a la seguretat que tan necessita el nen. Per molt petit que sigui el nen, té una facultat especial per a captar i sentir que les coses no van bé en la vida familiar, i això és una amenaça pel seu propi equilibri.

Atenció a part mereix la por a la foscor. La barreja d'esdeveniments reals o imaginaris, converteix la por a la foscor en una reacció corrent en el nen, que els pares han de saber prevenir o almenys atenuar. La manera més adequada d'aconseguir-ho no és precisament amenaçar o castigar el nen quan per la nit crida que li encenguin el llum de l'escala, castigar-lo en una habitació fosca o obligar-lo a donar una volta pel jardí en una nit ben fosca i completament sol.

La foscor és efectivament estranya: les coses canvien de forma, les ombres es desplacen i poden venir els malsons i el temor a somiar.

La por apareix en un moment o altre en tots els nens, però es pot qualificar de anormal si es repeteixen amb freqüència, si continuen passada l'edat que sembla que haurien de desaparèixer i si les manifestacions són violentes. Però si bé no són normals aquestes reaccions tampoc s'han de prendre com a temors patològics.

Un estat més o menys permanent d'inquietud, de temor o d'ansietat acostuma a ser ben visible en la cara del nen.

Evitar la por com instrument educatiu és tant com prescindir de l'amenaça imaginària: l'ogre, l'habitació fosca, etc. No emprar-la mai com a «xantatge»: «Segur que no podràs fer això». Pot ésser que no tingui conseqüències greus, però heu de pensar que la psicologia del nen és diferent de la nostra.

Sempre que els pares vegin que hi ha alguna cosa que no va bé i no puguin determinar les causes que cada dia sigui més poruc, que els temors siguin cada dia més intensos, que la inquietud arribi a ser habitual i que tingui terrors nocturns és aconsellable dur el nen a un especialista.

En resum es pot dir que normalment el temors són acclidents trivials i lleus de l'educació, però altres vegades hi ha el perill que degenerin en trastorns del caràcter que durin tota la vida. En aquest cas no n'hi hauria prou amb consells educatius sinó que seria necessària la intervenció de l'especialista.

Els diccionaris floreixen a la tardor

Es evident que el senyor Miquel Aguilà no té sentit de l'humor, almenys no el posseeix en la proporció suficient per encaixar sense reaccions inadequades la contrarietat que li produïren les meves «Divagacions estiuenques» publicades el mes de juliol. A mi tampoc no m'han fet gens de gràcia els «piropos» que em dedica en el seu article del mes de setembre; però m'ho prenc més a la galana i els accepto com a gangues de l'ofici. Tot és qüestió de temperament. Els qui escrivim pel públic, pel sol fet de fer-ho, renunciem a una part de la nostra intimitat, precisament a aquella part que es veu reflectida en els nostres escrits. I no pot estranyar-nos que els lectors judiquin, valorin i comentin les idees exposades i la manera com les hem expressades.

Es perfectament natural que en Miquel Aguilà, que si no ho tinc mal entès es Professor d'E.G.B., repliqui amb el diccionari a la mà. I tampoc no té res de particular que un pagès —un servidor de vostès— parli i escrigui d'una manera més popular i sense tants academicismes. I com que a mi m'agraden les feines ben fetes, ni que siguin en contra meu, em dol que l'Aguilà en lloc de cercar els punts flacs de la meva argumentació i deixar-me dialectalment fora de combat, s'hagi entretingut en buscar-me les pessigolles per camins retorçuts i rellicosos, a risc de quedar-se encallat en alguna vora.

Els diccionaris són uns llibres, curulls de lletra menuda, que defineixen els mots i les frases fetes i n'expliquen el seu significat; però no d'una manera exhaustiva. Vull dir que els diccionaris no sempre recollen —feina tindrien— totes les accepcions que en el llenguatge parlat es donen a determinades paraules i frases. Per exemple: Al marge del que pugui portar el diccionari, quan entre nosaltres diem que a una persona se li veu la launa, volem dir que en la seva conducta, parla o escrits, d'una manera inconscient treu a reluir allò que porta dintre seu: una idea fixa, una obsessió que el domina, una constant de la seva personalitat, etc. I no significa, ni molt menys, que aquell individu tingui ganes d'enganyar a ningú; significa, simplement, que «de l'abundància del cor, parla la boca». I no és incompatible amb la sinceritat aquest fenomen que pràcticament es dona, poc o molt, en totes aquelles persones que tenen unes conviccions ben arrelades.

L'Aguilà també diu que no és sectari; potser no, però en tot cas ho sap dissimular molt bé. Precisament per acabar-nos de convèncer de la seva imparcialitat, i de la seva falta d'intransigència i fanatisme en una determinada direcció, ens retreu una vegada més i per tal de posar-los en evidència, el senyor Suárez, el seu govern i la U.C.D.!

Al seu dir tampoc fa demagògia, perquè segons el diccionari demagògia significa..., etc., etc. Quan parlant o escrivint algú exagera la nota i desorbita les qüestions per tal de fer quedar malament l'adversari, o bé per tirar l'aigua al seu molí, la gent d'aquest país diem que fa demagògia.

L'Aguilà en els seus escrits atribueix al govern Suárez el propòsit deliberat de desprestigiar l'escola estatal per afavorir l'escola privada, perquè aquesta darrera, diu ell, és l'escola

de les dretes i dels rics, i l'estatal la de les classes populars. I això ho publica a SIÓ, el periòdic local d'una vila on no existeixen classes socials discriminades; una vila on abunden els centres d'ensenyament públics i privats; una vila on feina tindriem si volguéssim classificar les famílies per ideologies i potencial econòmic basant-nos en l'escola on fan anar els seus fills. Una vila on a la plaça i al carrer, al cine, als bars, a l'església, al mercat... i també a les escoles, tots estem barrejats sense discriminació de cap mena: pobres i rics, empresaris i obrers, dretes, esquerres i tota la gama d'entremig. Si ateses totes aquestes circumstàncies, allò que escriu l'Aguilà a SIÓ no és fer demagògia, és una cosa que s'hi assembla molt. Sé molt bé que ell pot dir que es refereix a Espanya i no a Agramunt, però en tot cas valdria la pena matisar les afirmacions.

Com era de preveure, el plat fort en l'enuig del Miquel Aguilà fou aquella frase que, modèstia a part, em va sortir rodona. Aquella que es referia als mestres que per afegir uns milers de pessetes més, etc., etc.

Potser ho fa que ja des de Pàrvuls tota la meva vida escolar va transcórrer al costat d'uns mestres excel·lents; potser és degut que tinc plena consciència de la importància de l'escola; sigui el que sigui, a mi la labor educativa i els mestres que la realitzen amb dedicació i exemplaritat, em mereixen un respecte immens. I m'irrita la sola possibilitat que un individu s'aprofiti abusivament de l'escola amb finalitat partidista o de lucre personal.

Les meves «Divagacions estiuenques» no tenien per objecte parlar de la vaga dels mestres, sobre la qual tinc les meves opinions de la mateixa manera que les tinc sobre la vaga dels pagesos. Només m'hi vaig referir d'esquiltlada perquè l'Aguilà n'havia parlat el mes anterior. La finalitat de la meva xerrameca d'aleshores era intentar fer veure a l'Aguilà que si ell es permetia el luxe de fer demagògia i judicis temeraris, d'altres també podrien fer-ho respecte d'ell i dels seus companys. I ho vaig escriure en un to despreocupat, exagerant deliberadament la nota, fent també una mica de demagògia, la qual cosa era reconeguda implícitament en el text.

I com que l'Aguilà veig que fila molt prim en matèria gramatical, em plau posar de relleu que en aquella frase qualificada de «bajanada», jo no vaig afirmar res, absolutament res. Només vaig indicar una possibilitat: que els pares de la canalla també podrien pensar que els mestres que per afegir uns milers de pessetes més al seu salari actual, etc., etc., són uns irresponsables. Fixi's el lector que el possible qualificatiu d'irresponsables va dirigit **exclusivament** als mestres que prefereixen els diners a la seva obligació i no es diu res dels qui volen millorar l'ensenyament.

Em dol que el senyor Miquel Aguilà no hagi captat aquests matisos en el meu escrit, i encara em doldria més si havent-ho entès perfectament s'hagués donat per alludit.

LLUÍS PONS I SERRA

FUTBOL - Segona Regional

En aquest inici del Campionat, degut a la falta d'acoplament dels equips, es van veient com els resultats sorpresius són molt freqüents, el qual posa en evidència que no hi ha enemic petit.

En quant al nostre equip podem dir que els reforços aconseguits enguany, estan donant, fins ara, els resultats esperats i així el nostre equip està ocupant la primera plaça conjuntament amb d'altres equips.

Dels partits jugats, el resultats aconseguits son els següents:

Dia 3 de setembre

U. S. Lleida, 3 - C. F. AGRAMUNT, 1

Dia 10 de setembre

C. F. AGRAMUNT, 6 - C. F. Igualada, 5

Dia 17 de setembre

C. F. Vilanova C., 2 - C. F. AGRAMUNT, 3

Dia 24 de setembre

C. F. AGRAMUNT, 1 - C. F. Mollerussa, 0

Dia 1 d'octubre

C. F. Torrefarrera, 1 - C. F. AGRAMUNT, 2

Després d'aquesta jornada la classificació és tal com segueix:

C. F. Almacelles	8 punts	+4
C. F. AGRAMUNT	8	+4
U. S. Lleida	8	+2
C. F. Guissona	8	+2
C. F. San Mauro	7	+1
C. F. Bellcairenc	7	+3

El Municipi

L'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades durant el passat mes de Setembre, adoptaren els següents acords:

LLICÈNCIES D'OBRES.

Al Col·legi Religioses Immaculada Concepció, per a desembussar i reconstruir novament la claveguera interior.

Al Sr. Ramon Badia Bringué, construcció d'un cobert a l'interior de l'hort al Camí Vell de Mafet.

Al Sr. Pere Solé Buireu, per a la construcció d'una vivenda unifamiliar de Protecció Oficial Grup 1er, a l'Avinguda Jaume Mestres.

Al Sr. Josep M.ª Jolonch Trepas, per a canviar els dos sostres interiors de la fàbrica situada a la Plaça del Pou.

Al Sr. Amadeu Sangrà Torres, obres interiors vivenda a l'Avinguda Marià Jolonch.

Al Sr. Agustí Corrales Fontova, per alçar la paret davantera del segon pis de la casa situada a l'Avda. J. Mestres.

VENDA TERRENYS CEMENTIRI.

Al Sr. Xavier Bernaus Vilanova, venda de dos metres quadrats de terreny al Cementiri Municipal, per a la construcció d'un panteó familiar.

ATRACCIONS.

S'autoritza al Sr. Joan Pintó Hernández, la instal·lació d'una pista d'autos de Xoc, de 13 x 24 metres, durant els dies 7 al 29 de l'actual mes.

ESCRIT DE LA GENERALITAT.

Es dona compte de l'escrit de la Conselleria de Sanitat i Assistència Social de la Generalitat de Catalunya en què s'agraeix l'interès demostrat en el compliment d'una enquesta relativa als serveis sanitaris de Catalunya, que s'estima molt útil per al coneixement de la realitat i de les necessitats existents.

COMPTES I FACTURES.

Se n'aprovaren diverses per un import total de 701.724 pessetes.

C. F. Organyà	6	»	
C. F. Juneda	5	»	+1
C. F. Pobla Segur	5	»	+1
C. F. Bell-lloc	5	»	-1
C. F. Linyola	5	»	+1
C. F. Torrefarrera	4	»	-2
C. F. Magraners	4	»	
C. F. Mollerussa	4	»	-2
C. F. Barbens	4	»	-2
C. F. Pobla Claramunt	4	»	
C. F. Poble Sec-Igualada	3	»	-3
C. F. Igualada	3	»	-1
C. F. Cervià	2	»	-4
C. F. Vilanova Camí	0	»	-4

Comentari

Referent al primer partit jugat a Lleida, hem de dir que el nostre equip ja donà mostres de perill, car el resultat als deu minuts finals era de 0 a 1 i que solament la mala sort no acompanyà el bon joc del nostre equip.

I passem da partit Vilanova del Camí - Agramunt, on la descarada actuació arbitral fou la nota destacada d'aquest partit, però malgrat l'adversitat el nostre equip s'imposa per coratge i pundonor. Cal assenyalar que el nostre equip fou castigat amb 3 penals.

En el partit Agramunt - Mollerussa, el panorama es presentava difícil, perquè l'equip visitant no havia aconseguit resultats positius i una victòria al camp contrari significava una injecció de moral molt important; els pronòstics del nostre entrenador no eren equivocats i jugà la carta del contraatac, cosa que li donà la victòria final.

En quant al partit Torrefarrera - Agramunt, el nostre equip fou just guanyador, car el joc desenvolupat per el nostre equip era superior al contrari i amb justícia les coses son d'aquell que les persegueix.

Pregueu a Déu per l'ànima de

Dolors Roca i Bas

que morí cristianament el dia 20 de Setembre de 1978, a l'edat de 68 anys, confortada amb els Auxilis espirituals.

A. C. S.

Els seus apenats: espós, Xavier Bernaus i Vilanova; fills, Ester i Xavier; fills polítics, Josep Orobitg i Magda Fitó; néts, Gerard, Juliet, Núria, Ester i Neus; pare polític, Sebastià; nebots, cosins i família tota, us demanen una oració i agraixen les mostres de condol rebudes.

Agramunt, octubre de 1978

—Noi, què et sembla la nostra democràcia?

—Home, alguna cosa hem guanyat, abans treballàvem molts i vivíem pocs; ara treballem pocs i vivim molts!!

CAMPIONAT JUVENIL: SEGONA DIVISIÓ

El canvi de categoria, semblava «a priori» que li anava molt ample al nostre equip, però vistos els resultats, fins al moment, veiem com es desenvolupà a la perfecció.

Els resultats aconseguits són els següents:

Dia 17 de setembre

C. F. AGRAMUNT, 7 - C. F. Balaguer, 1

Dia 24 de setembre

C. F. Pons, 2 - C. F. AGRAMUNT, 3

Dia 1 d'octubre

F. C. AGRAMUNT, 3 - Penya Barça Seo d'Urgell, 1

JAUME CUÑAT

UNA CULTURA QUE NO ENS SERVEIX

Hom creu poder afirmar que la major part dels homes accepten l'enriquiment cultural com un gran bé per l'individu; un bé que, per poder-lo aconseguir, val la pena emprar tots els mitjans possibles. Sovint, el concepte de societat culturalitzada esdevé sinònim de societat més humanitzada.

De bon antuvi, hom confessa estar d'acord en allò dit i, més encara, hom creu que té molta més importància una propietat cultural que la mateixa propietat econòmica; entre altres coses perquè l'enriquiment mental constitueix un bagatge molt més humà que una llegitimació jurídica d'uns bens materials els quals avui es poden tenir i demà poden desaparèixer.

Generalment el nivell cultural d'un poble, a la pràctica, resta lligat massa vegades a una mena de justificació política; una justificació que, amb l'argumentació d'un èxit en la gestió pública en matèria de política cultural i educativa, a corre cuita, s'intenta llançar als quatre vents, la validesa d'uns determinats esquemes governamentals. Quan una política cultural i educativa s'endega sota unes perspectives semblants, els indicadors sociològics tendiran, amb relativa facilitat, cap a una valoració exhaustiva dels percentatges quantitius: la disminució o la mateixa desaparició del nombre d'analfabets, l'increment, en tants per cent, dels llocs escolars, el volum numèric de l'ensenyament mitjà i superior, la quantitat de televisors en funcionament, la participació pública en els espectacles, el nombre de discs i «best-sellers» venuts durant l'any, etc., etc., constituïran la millor mostra de l'estatus cultural del país.

Si bé cal acceptar l'esmentada mostra quantitativa com un indicador relativament vàlid, no podem oblidar mai, a l'hora de fer una revisió crítica del culte lleugerament sacralitzat de les xifres, que l'objectiu fonamental que impulsa i fa possible el procés quantitatiu de culturalització de les societats modernes —per no anar més lluny— és, en essència, la integració de les persones dins d'uns determinats mecanismes socials, la qual cosa vol dir que, una societat acostuma a buscar per als seus membres unes pautes de comportament social pre-establertes i palesament determinades. No hi ha cap mena de dubte que per a fer efectives aquestes fites caldrà disposar dels mecanismes de l'ensenyament, per una part, i dels mitjans d'informació i de cultura més generalitzats, per una altra.

Si el fenòmen descrit de la «domesticació social» esdevé un fenòmen comprobable històricament i sociològicament, i, a més a més, hom hi afegeix l'objectiu polític

que pot intentar el grup de torn en el poder, fàcilment podríem pensar que tant la cultura que es crea com l'educació que s'imparteix esdevenen valors essencialment humans però que, incomprendiblement, s'allunyen de la funció crítica i alliberadora que la persona exigeix i necessita.

Si ens semblen vàlids els plantejaments esmentats, tots ens podríem preguntar: ¿la cultura i l'educació que es crea i es dona al nostre país pretén formar les persones com ésser vius destinades a impulsar la nostra societat o bé, pel contrari, entenent l'home com un membre més d'un grup social que cal marcar-li les pautes i els esquemes sociològics de comportament?

Hom creu que l'home, avui més que mai, reivindica —encara que ho faci d'una manera inconscient i no arribi a encertar moltes vegades el camí— un tracte, una cultura i una educació que donin una resposta honrada a les seves necessitats: una cultura i una educació crítica i constructiva que capaciti l'home en la comprensió real de les estratègies polítiques, els dirigismes intel·lectuals, els postulats sociològics de filosofies dogmàtiques, els exclusivismes religiosos, etc. Tots necessitem ser educats i culturalitzats per poder millorar i no per conformar-nos. L'acceptació irreversible de tot allò establert, la memorització d'una cultura científica ja feta, l'aprenentatge d'uns esquemes de pensament que no donin lloc a una revisió interpretativa, etc., ens donaran sens dubte una bona muntera de coneixements però ens hauran pres potser la possibilitat de disposar d'eines per la reflexió, per la crítica i per la mateixa creativitat. En una paraula, serem incapaços de plantejar cap tipus d'alternativa.

Hom pensa que la societat ha de seguir un procés de canvi cultural i educacional; un canvi provocat pel mateix home en una recerca desesperada de satisfacció autèntica. És absurd l'estabilització i acceptació passiva de fórmules humanes de comportament que deixin a la persona buida, insensible, insatisfeta i desilusionada.

Penso que val la pena d'esforçar-nos per descobrir el rerefons de la nostra cultura i de la nostra educació; és una tasca essencialment humana que tots, com a persones que som, ens hauríem de plantejar.

JOAN NOVELL

Apartat n.º 10
AGRAMUNT
(Lleida)

ENQUESTA AMB ELS LECTORS DE "SIÓ"

Perquè som conscients de molts dels defectes del nostre butlletí municipal; perquè voldríem que **Sió** sigués molt millor del que ara és; perquè volem que en el procés de millora hi participi el lector; i perquè no podem prescindir de l'ajut dels que compren **Sió**, hem cregut convenient realitzar una enquesta dirigida als benivolguts lectors, a aquells que, de fet, donen sentit a la revista.

ACLARIMENTS per tal de respondre bé l'enquesta:

- Personalment, l'enquesta no compromet a res; no cal que vagi signada.
- Si alguna de les preguntes no l'enteneu o bé no la voleu respondre, podeu deixar-la i passar a la següent.
- Cada pregunta té unes possibles respostes; l'enquestat podrà respondre **marcant una creueta** al costat de la contesta que cregui escaient. També cada pregunta disposa d'uns espais en blanc per tal de què es pugui respondre de la

manera que es vulgui, un cop s'hagi comprovat que les contestes que es donen no són prou adequades.

- Si en algun cas teniu més d'una resposta com a bona, també podeu senyalar totes les que us vagin.
- Amb el desig de poder tenir els resultats ben aviat, preguem als lectors (enquestats) que trametin el més prompte possible les respostes a l'**apartat 10 de Correus d'Agramunt**, o bé que entreguin l'enquesta a qualsevol dels redactors.

1.A. Esteu subscript a «Sió»?

- Sí.
- No, però el compro sempre.
- No; el compro alguna vegada.
- ...

2.A. Quan rebeu «Sió», què llegiu?

- Tot.
- Alguns articles i seccions.
- Solament el fullejo.
- Quasi no el miro.
- ...

3.A. ¿El mateix «Sió» que teniu el llegeixen altres persones?

- Sí, els familiars.
- Sí, els amics.
- Sí, un públic divers.
- No, ningú més.
- ...

4.A. Segons la resposta anterior, ¿podríeu donar-nos una xifra aproximada dels lectors que pot tenir el vostre exemplar de «Sió»?

- Sí, doncs ...
- No.
- ...

5.A. ¿Sabeu d'algú que no rebí «Sió» i a qui li pugés interessar?

- Sí i (adreça o nom) ...
- ...
- ...

—No, ningú.

6.B. Per què comreu «Sió»?

- Perquè és una revista que informa.
- Perquè parla de les nostres coses / d'Agramunt.
- Perquè hi escriu gent coneguda.
- Perquè ...
- ...

7.B. «Sió» es podria modificar?

- Sí, seria convenient.
- És igual.
- No, ja està bé.
- ...

8.B. Què hi trobeu a faltar?

- Més informació del poble.
- Que es diguin les coses amb més detall.
- Més seccions.
- Res.
- ...

9.B. Què us hi sobra?

- La informació localista.
- Algunes seccions.
- Els temes que ja tracten altres revistes.
- Res.
- ...

10.B. ¿Estaria bé que «Sió», a més de les seccions habituals, tractés d'un tema en específic i ben documentat de la Vila i comarca?

- Sí, hi fa falta.
- Ves, no cal que siga sempre així.
- No, això hi sobra.
- ...

11.B. ¿Creieu que «Sió» informa suficientment dels assumptes de l'Ajuntament?

—No, informa poc d'allò que hi passa.

—Ja informa bé.

—Sí, fins i tot informa massa.

—...

12.B. El director de «Sió» és l'alcalde del Municipi. Això vol dir que, de cara al futur —quan hi haurà uns ajuntaments democràtics— les persones que ostentaran el càrrec que seran d'uns partits determinats, controlaran d'alguna manera «Sió». Què en penseu d'això?

—La política de partits no hauria de modificar el butlletí en res i per a res.

—El pròxim alcalde (el pròxim director de «Sió») no hauria d'intervenir per a res.

—«Sió» hauria d'ésser autònom i buscar-se un director propi.

—Ja està bé que «Sió» segueixi la política del partit majoritari a la nostra Vila.

—...

13.C. ¿Com qualificaríeu el nivell dels col·laboradors i redactors de «Sió»?

—Alt / elevat.

—Mediocre / es defensen.

—Baix / pèssim.

—...

14.C. ¿Us agrada concretament algun escriptor dels que hi escriuen?

—Sí (i nom) ...

...

—No, cap.

15.C. ¿Algun dels articulistes / escriptors que escriuen a la revista actualment us desagrada?

—Sí (i nom) ...

...

—No, cap.

16.C. De la gent que abans hi escrivia i us agradava, hi trobeu alguna col·laboració a faltar?

—Sí (i nom) ...

...

—No, cap.

17.C. ¿Sabeu d'algú que pugui formar part dels col·laboradors o redactors de «Sió»?

—Sí (i nom) ...

...

—No, ningú.

18.C. ¿Sabeu d'algú que hi pugués escriure encara que fos de tant en tant?

—Sí (i nom) ...

...

—No, ningú.

19.D. ¿Us agrada la distribució actual del Butlletí (articles, propaganda, facècia, etc., etc.)?

—Sí.

No, proposo ...

...

—...

20.D. «Sió» ha detenir «editorial»?

- Sí, sempre.
- Sí, però quan hi hagi alguna cosa a dir.
- No, mai.
- ...

24.D. Trobeu car el preu de «Sió»?

- Sí.
- Està bé.
- No, és «barato».

21.D. De les seccions que hi han en aquests moments, quines us agraden més?

- No me n'agrada cap.
- Totes.
- M'agrada ...
- ...

25.D. I la periodicitat d'aparició de «Sió»; ¿què en penseu?

- Està bé cada mes.
- M'agradaria que fos quinzenal.
- Podria ser cada mes, però amb uns 2 o 3 números especials.
- ...

22.D. Quines us desagraden?

- M'agraden totes.
- Totes em desagraden.
- Em desagrada ...
- ...
- ...

26.X. Segurament ens hem deixat moltes coses per preguntar-vos. Aquí hi podeu escriure qualsevol suggeriment o detall que no s'hagi esmentat fins ara.

- ...
- ...
- ...
- ...

23.D. Hi posarieu alguna secció?

- Sí, hi posaria ...
- ...
- No, ja està bé.
- ...

MOLTES GRÀCIES!!